

AFGIFTEKANTOOR:  
BRUSSEL X P202205

Nr 227 - Lente 2020 (apr. - mei - jun.)  
Driemaandelijks magazine van  
SOS KINDERDORPEN BELGIË VZW

Onder Hoge Bescherming van  
Hare Majesteit de Koningin

# GROOT

WORDEN het magazine van

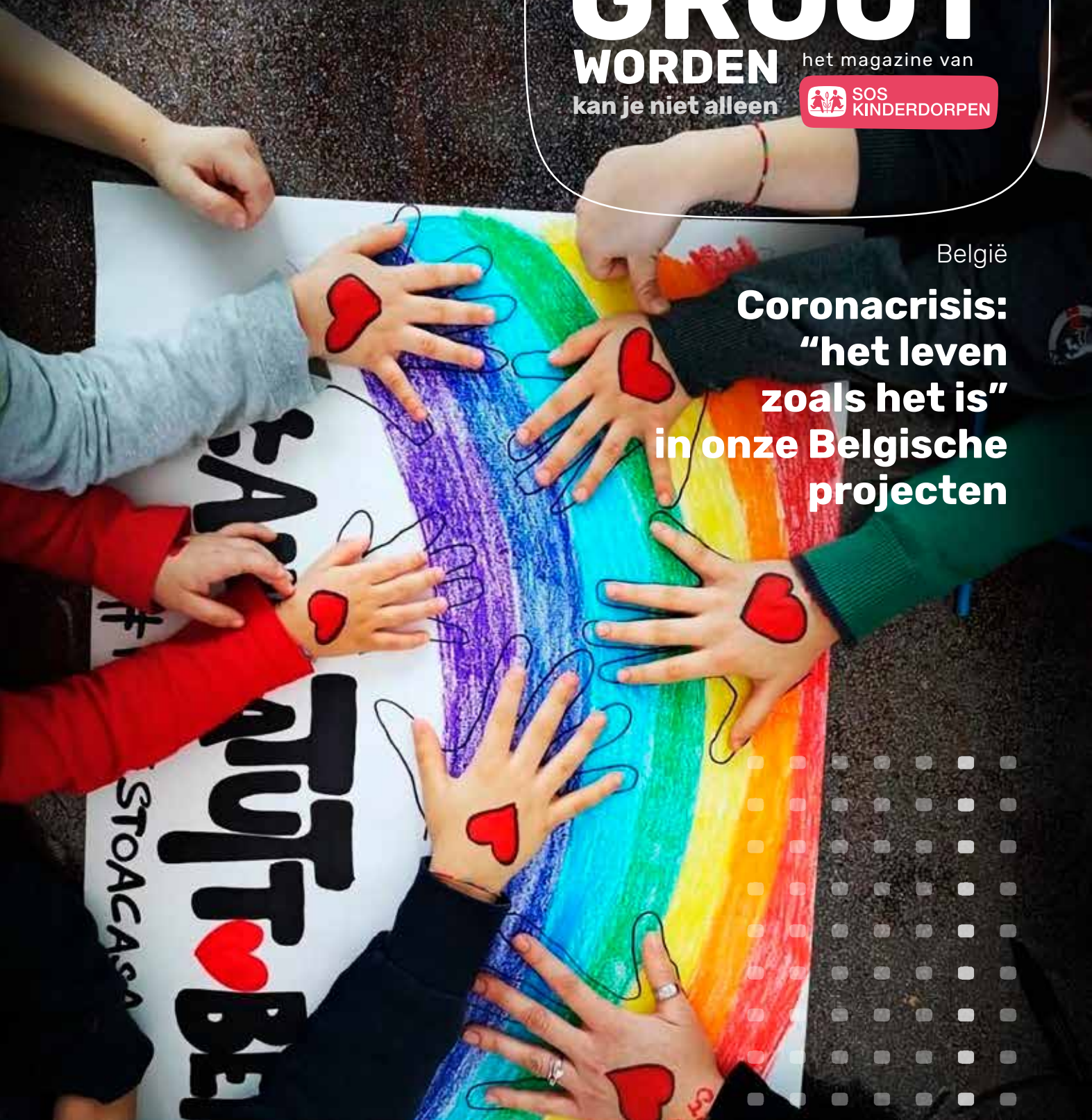
kan je niet alleen



SOS  
KINDERDORPEN

België

**Coronacrisis:  
"het leven  
zoals het is"  
in onze Belgische  
projecten**





## NIEUWS UIT HET KINDERDORP



© The Voice Kids MBC

# Nesrine beleeft haar kinderdroom

**Deze jongedame uit ons SOS Kinderdorp Mahres in Tunesië is een straf parcours aan het neerzetten.** Muziek was altijd al haar passie en deelnemen aan The Voice Kids haar grote droom. En dus schreef haar SOS familie Nesrine in voor de audities van de Arabische editie van het programma.

Met succes, want alledrie de juryleden draaiden hun stoel. *“Wat Nesrine hier neerzet is een krachtig signaal”,* benadrukt de directeur van ons kinderdorp in Mahres. *“Elk kind heeft talenten en zit vol potentieel. Het is onze taak om die talenten te zien en de kinderen te begeleiden in hun ontwikkeling.”*



SOS Kinderdorp in Mahres, Tunesië



SOS Kinderdorpen België vzw  
Munthofstraat 40/1CD  
1060 Brussel  
Tel: 02 538 57 38 - Fax: 02 537 31 31  
IBAN: BE17 3100 4034 5521  
BIC: BBRUBEBB

SOS Kinderdorpen is een internationale, niet-gouvernementele kinderrechtenorganisatie, politiek en religieus neutraal, die zich sinds 1949 inzet voor kinderen die de ouderlijke zorg verloren of dreigen deze te verliezen.

### Colofon

VU: Hilde Boeykens  
welcome@sos-kinderdorpen.be • www.sos-kinderdorpen.be  
Redactie: SOS Kinderdorpen - afgesloten op 9 april 2020  
Foto's: Archief SOS, Alea Horst, Morten Ødegaard, Hannelore Vandezande, The Voice Kids MBC  
Vormgeving: www.magelaan.be • Druk: Symeta  
Ce magazine est également disponible en version française sur simple demande.



SOS Kinderdorpen onderschrijft de Ethische Code van de VEF

## EDITO “Wat ik meeneem uit de coronacrisis? Als we ECHT willen, kunnen we de wereld beter maken.”

Hilde Boeykens, 15 jaar directrice van SOS Kinderdorpen België

“Het was prachtig om de solidariteit en het engagement van onze ploegen te mogen meemaken.”

Vrijdag 13 maart 2020. Toen ik 's ochtends naar ons SOS Kinderdorp Chantevent reed had ik nooit kunnen bedenken dat vanaf die avond het leven er compleet anders zou uitzien. Wellicht voor altijd.

Ook bij SOS Kinderdorpen waren de eerste dagen redelijk hectisch: onze kinderen moesten plots 24u op 24u opgevangen worden, strikte hygiënische regels moesten worden ingevoerd. Voor alle administratief personeel moest homeworking worden georganiseerd. De angst dat een van de kinderen of iemand van de opvoeders besmet zou worden zat er diep in.

Tegelijkertijd was het ook prachtig om de solidariteit en het grote engagement van onze ploegen te mogen meemaken. Deze crisis zouden we doorkomen, als we er maar samen onze schouders zouden onder zetten! U leest er alles over in het dossier van dit magazine.

Dat is wat ik straks wil meenemen, als dit coronavirus overwonnen is: als we ECHT willen, kunnen we samen veel aan, zelfs de wereld veranderen, beter en leefbaarder maken. Een wereld waar kinderen gezonder en met meer warmte kunnen opgroeien.

We moeten er alleen blijven in geloven dat dit kan en dan niet aarzelen. Gewoon doen, samen. Anders, beter dan voor corona. Dat zijn we verschuldigd aan alle kinderen.





DOSSIER

# Coronacrisis: "het leven zoals het is" in onze Belgische projecten



België

**Onze 45 begeleiders en professionele zorgouders geven het beste van zichzelf om de veiligheid en gezondheid van de kinderen in onze Belgische projecten te blijven garanderen.**

De voorbije weken stonden helemaal in het teken van dat nieuwe virus: corona of covid - 19. De razendsnelle verspreiding gooit het dagelijkse leven van miljoenen mensen overhoop, bij ons in België en ver daarbuiten. Ook voor onze drie Belgische projecten werd het een immense uitdaging en moest de hele werking grondig herdacht worden.

**"We motiveren onze jongeren door nieuwe manieren van verbinding te zoeken."**

### Plots zijn alle kinderen 24/7 "thuis"

Nooit eerder werden onze Belgische projecten geconfronteerd met zo'n situatie. Net als voor alle kinderen in België is er plots geen school meer, zijn er geen vakantieplannen, geen bezoeken aan familie of vrienden. Onze teams hebben zich dus snel moeten herorganiseren om de extra uren op te vangen, thuisonderwijs te garanderen en de extra uren creatief met de kids in te vullen. "Ons team van begeleiders verdient hier een applaus", zegt Hilde Boeykens. "Echt krachtig hoe ze naast de zorgen voor hun eigen familie zo snel en onvoorwaardelijk de extra zorg voor deze kinderen hebben opgenomen."

Naast een 24/24 uur aanwezigheid, moesten er plots ook allerlei hygiënische maatregelen getroffen worden: uitvoerig en veelvuldig handen wassen, geen automatische kusjes en knuffels meer, veilig afstand houden... Voor kinderen die al een beladen verleden meedragen was dit een extra uitdaging. En voor SOS Kinderdorpen een bijkomende financiële kost om ervoor te zorgen dat alles 100% hygiënisch kon functioneren.

### Blijven praten met mama, papa, oma en opa

Maar het moeilijkste aan dit verhaal, is toch wel het gemis van hun biologische familie. Ook al kunnen ouders de veiligheid thuis even niet meer garanderen, ze blijven wel heel belangrijk in het leven van de kinderen. We maken er daarom een punt van om de band met mama, papa, oma of opa te blijven onderhouden en versterken. Ook al moet dat in coronatijden helemaal virtueel.

Die visie ligt overigens aan de basis van onze Simbahuizen, waar we altijd toewerken naar een terugkeer naar huis. Al maakt de coronacrisis dit natuurlijk niet gemakkelijk. Onze Simba-ouder Tina De Backer: "We hebben heel veel gepraat met de kinderen over deze situatie. En ze begrijpen wel dat veel mensen ziek zijn en dat we daardoor zoveel mogelijk thuis moeten blijven. Een jongen van vier die we nu opvangen verwoordde het zo: 'Ik vind corona niet zo leuk. Want er mag niemand komen spelen en ik mag mama en papa niet zien.' Maar al bij al houden de kleintjes zich sterk, ook al zien we wel dat ze hun familie missen."

Het is altijd een opkikker voor de kinderen om ondanks de crisis toch hun familie te kunnen zien of horen. En dus maken we veel tijd voor bellen (met video als het kan) via Skype of WhatsApp, voor briefjes en kaartjes. Tina De Backer: "We houden veel contact met de ouders. We wisselen dagelijks foto's uit en dat doet de ouders én de kinderen duidelijk goed."



Met een fotodagboek geven de jongeren elke dag uitdrukking aan hun emoties en humeur.





## Begeleiders plooiën zich dubbel

Geen school, geen externe activiteiten, geen bezoeken, onze begeleiders en Simba-ouders hebben de kinderen in onze zorg dus 24 op 24, 7 op 7 onder hun hoede. Plots moesten extra begeleiders inspringen om dat rond te krijgen. Helaas werden sommigen onder hen ook ziek waardoor we weer extra mensen moesten oproepen.

Gelukkig kunnen we rekenen op bijzonder gemotiveerde en geëngageerde teams: *"Iedereen stelt zich heel solidair op en weet heel goed dat de kinderen nu de best mogelijke omkadering nodig hebben,"* voegt Natacha Rossignol toe, pedagogisch verantwoordelijke. *"De begeleiders plooiën zich dubbel om samen met de kinderen een goede dagstructuur te vinden en er alsnog een fijne tijd van te maken."*

Bij Hejmo, ons opvanghuis voor minderjarige vluchtelingen, waar de jongeren gemiddeld al wat ouder zijn, ligt de nadruk heel sterk op een participatieve aanpak. Katrien Goossens, coördinatrice van Hejmo: *"Zelfstandig handelen en inspraak over beslissingen in hun leven zijn heel belangrijk voor onze jongeren. We werken in Hejmo daarom volgens de zelfdeterminatietheorie. We motiveren onze jongeren door in te zetten op drie pijlers: autonomie, verbondenheid en competentie. Zo creëren we een gunstige omgeving voor hun persoonlijke ontwikkeling."* En dus beslissen de jongeren en begeleiders samen hoe ze hun schoolwerk organiseren, de maaltijden, de hygiënemaatregelen en de ontspanningsmomenten.

## Minimaal fysiek contact, maximale nabijheid

Ondertussen halen onze teams al hun creativiteit uit de kast om de beschikbare tijd op een aangename en leerrijke manier door te brengen, mét respect voor sociale afstand en hygiëne. In onze Simbahuizen spelen de allerkleinsten veel in de tuin, maken ze wandelingen en slaan ze aan het knutselen. In ons kinderdorp Chantevent zijn er naaiateliers voor mondmaskers en bouwen ze boomhutten. In Hejmo wordt

*"Ik vind corona niet leuk. Want er mag niemand komen spelen en ik mag mama en papa niet zien."*

er massaal gekubbd en is er elke dag een 'Hejmo-challenge' via WhatsApp.

Katrien Goossens: *"De coronamaatregelen dwingen ons om fysiek afstand te nemen. Nochtans weten we dat we onze jongeren het best kunnen motiveren als er onderlinge verbondenheid is. En dus gingen we op zoek naar nieuwe manieren om die verbinding te creëren. Ons motto deze dagen is: 'minimaal fysiek contact, maximale emotionele nabijheid'."*

We helpen de kinderen ook zoveel mogelijk bij het uitdrukken van hun gevoelens, heel belangrijk in deze onzekere tijden. In ons kinderdorp Chantevent houden de kinderen een fotodagboek bij. Elke dag maken ze een foto die hun emoties, humeur of de groeps sfeer weerspiegelt. Een foto met een t-shirt van The Hulk als je kwaad bent, met je kussen als je je moe of lui voelt...

Met een naaiatelier leren de jongeren mondmaskers maken.

## Glitter op de handjes

Italië is deze dagen heel zwaar getroffen en loopt helaas een beetje voor op andere Europese landen. In deze crisis leren we dan ook heel veel van onze collega's daar, voor wie deze periode nog een stuk ingrijpender is. Ze ontwikkelden er bijvoorbeeld allerlei leuke spelletjes om de hygiëne regels leuk te maken, die we nu ook bij ons doen. Een voorbeeld: de begeleiders doen wat glitter op de handen van de jongere kinderen, zodat ze het leuk vinden om die er af te wassen en het zo volhouden om een minuut lang hun handen te wassen.

Ook op het vlak van psychologische ondersteuning trekken we heel wat lessen uit Italië. *"Als jongeren tekenen van angst vertonen, of plots erg introvert worden,"* vertelt Natacha Rossignol, *"is het belangrijk om hen goed te omkaderen. Onze psychologe staat nog meer ter beschikking van de kinderen dan anders. Tegelijkertijd luisteren we ook*



**320 zorguren**  
extra per week  
voor onze begeleiders  
en Simba-ouders.

**45 begeleiders  
en SOS ouders**  
dragen 24 op 24 zorg  
voor de kinderen in onze  
projecten.

**458 donateurs**  
deden een extra gift  
voor onze Belgische  
projecten.

**1260 uren**  
Skype of  
WhatsApp met  
familie en vrienden.

5 april 2020

*goed naar onze begeleiders, peilen we hoe het met hun fysieke en mentale gezondheid gaat. Want ook voor hen zijn het zware tijden."*

## Een dikke dankjewel

En zo doen we er alles aan om de kinderen in onze zorg te helpen om deze moeilijke periode door te komen. Een dikke dankjewel aan iedereen die ons

de afgelopen weken ondersteunde om dit rond te krijgen. En ook aan onze overheden voor hun krachtvolle reactie. Met al die steun kunnen wij ervoor zorgen dat de kern van ons werk ten allen tijde bewaard blijft: dat kinderen kunnen opgroeien in een veilige omgeving, met de liefde en zorg van stabiele volwassenen.



Onze begeleiders en Simba-ouders vullen de extra uren met de kids creatief in.



## "Alles komt goed": een wereldwijde boodschap van hoop

Het begon (opnieuw) in onze projecten in Italië. Om kinderen hoop te geven in deze moeilijke periode, tekenden we samen een regenboog met de slogan "tutto andrà bene", alles komt goed.

De actie ging viral in Italië en verspreidde zich al snel naar onze projecten overal ter wereld. Vandaag is het uitgegroeid tot een internationaal symbool van hoop.



■ In al onze projecten brengen we kinderen groot vanuit een positieve pedagogie. In deze rubriek brengen we vanuit die visie telkens één heikel punt in de opvoeding van kinderen naar voren.

**GROOT WORDEN**  
kan je niet alleen

## PEDAGOGIE

# “Auw, broer heeft mij geslagen!”

### Hoe reageer je als kinderen elkaar pijn doen?

Krabben, bijten en slaan, het gebeurt wel vaker onder kinderen. Zeker bij de allerkleinsten, zeker tussen broers en zussen. En soms begrijpen ouders niet waarom. Claudine Crommar, psychoanalytisch therapeute gespecialiseerd in ouder-kind relaties, helpt ons om dit gedrag te begrijpen en gepast te reageren.



#### Agressief = assertief

Het is een vraag waar veel ouders mee zitten: je kind durft al eens uithalen naar andere kinderen en dat maakt je best wel ongerust. Nochtans is dit geen uitzonderlijk gedrag bij jonge kinderen: “Bij kinderen tot drie jaar betekent slaan of bijten eerder assertief zijn dan agressief zijn”, benadrukt Claudine Crommar. Het is een manier voor kinderen om hun gevoelens of behoeftes uit te drukken. “Jonge kinderen zijn nog niet in staat om wat ze voelen om te zetten in woorden. En dus zoeken ze een andere manier om zich uit te drukken.”

Doorgaans gebruiken kinderen geen geweld zonder reden. Als grote broer of zus zijn favoriete speeltje afneemt, is

slaan of bijten een manier om uiting te geven aan frustratie en een gevoel van onrechtvaardigheid.

#### Zo help je kinderen om hun gevoelens te uiten op een niet-gewelddadige manier.

#### Zo kan je reageren

Maar hoe reageer je daar dan op als volwassene? Ook al is het geen bedoelde agressie, toch is het belangrijk dat je kalm en consequent duidelijk maakt dat je dit gedrag niet toelaat. “Zet je op ooghoogte

van je zoon of dochter”, vertelt Claudine Crommar, “en vraag met eenvoudige woorden waarom hij of zij zo reageerde. Zeg dat je graag wilt begrijpen waarom hij of zij iets deed.” Soms is het goed om te wachten tot de gemoederen bedaard zijn voor je in dialoog gaat. Want in volle emotie is het vaak moeilijker om je goed uit te drukken.

De allerkleinsten zijn natuurlijk nog niet in staat om dit in woorden uit te drukken. En ze weten soms ook zelf niet goed waarom ze zich zo opwinden. Maar ook al beheersen ze de taal nog niet, ze voelen wel je intentie om te luisteren naar hun frustraties. En het is belangrijk hen niet alleen te laten met die moeilijke emoties.

“Jonge kinderen hebben nog geen verbale taal. En dus gebruiken ze fysieke taal.”

#### Hoe help je de allerkleinsten omgaan met hun emoties?

Claudine Crommar: “Als je kind die emoties vaak tegenkomt, is het goed om regelmatig de gelegenheid te creëren om stoom af te blazen. Door een krant in stukjes te scheuren bijvoorbeeld. Of door propjes papier te maken en ze samen tegen de muur te gooien.”

Zo kan je kind op een niet-gewelddadige manier uitdrukking geven aan zijn of haar gevoelens, met respect voor de anderen. Blijft het gedrag toch frequent terugkomen, dan kan professionele hulp helpen om de onderliggende oorzaken voor het gedrag te vinden.

#### Van kind tot verantwoordelijke volwassene

Kinderen moeten van jongs af aan leren dat er grenzen zijn en dat bepaald gedrag onaanvaardbaar is. Jonge kinderen begrijpen al heel snel de betekenis van het woord ‘nee’. Geleidelijk aan kunnen ze steeds beter een verbod van hun ouders respecteren en begrijpen. “Net daarom is het zo belangrijk dat je consequent reageert, ook op de langere termijn”, gaat Claudine verder. Beetje bij beetje gaat een kind begrijpen dat geweld niet de juiste manier is om emoties te communiceren. En hoe groter de taalvaardigheid, hoe meer taal een alternatief wordt voor slaan of bijten.



#### Drie mogelijke redenen waarom een kind soms geweld gebruikt

Claudine Crommar: “Er kunnen meerdere zaken aan de oorsprong liggen van gewelddadig gedrag bij jonge kinderen. Meestal gaat het gewoon om het uitdrukken van een negatieve emotie. Jonge kinderen hebben nog geen verbale taal. En dus gebruiken ze fysieke taal. Maar ook stress thuis, in de crèche of op school kan een gewelddadige reactie uitlokken. Belangrijke gebeurtenissen als een scheiding, verhuis of het verlies van een naaste zetten kinderen onder druk.”

“Een andere frequente oorzaak, is jaloezie tussen broers en zussen. Als er een klein broertje of zusje bijkomt, is het voor de oudste soms moeilijk om te accepteren dat ze hun speelgoed en de aandacht van

hun ouders moeten delen. Daarom laat je jonge kinderen best niet te veel alleen in dezelfde ruimte. Als mama en papa even uit de kamer zijn, zou de oudste zijn of haar moment schoon kunnen zien.”

“Tot slot houden sommige kinderen ook gewoon wat liever afstand dan anderen. Door te krabben of te bijten, vraagt een kind gewoon om zijn of haar eigen ruimte te respecteren.”

Claudine Crommar





## OPROEP CORONACRISIS

### Wereldwijde steun aan kinderen en families getroffen door coronacrisis

Zoals bij elke crisis, zijn het de meest kwetsbaren die het hardst getroffen zullen worden door deze crisis, dus ook de kinderen die er alleen voor staan of opgroeien in een kwetsbare familie. Daarom zetten onze lokale teams overal ter wereld extra steunprogramma's op.

#### Leven van dag tot dag

In de meest arme landen leven mensen nog steeds van dag op dag. Een dag niet kunnen gaan werken, betekent die dag geen eten voor het gezin. Er is geen uitgebreid medisch systeem, dus ook geen mogelijkheid om bij besmetting de nodige medische zorgen te krijgen, laat staan zuiver water en wat zeep om de handen te kunnen wassen. Kinderen kunnen niet naar school, zitten met teveel mensen samen in te kleine ruimtes. De spanning stijgt, met alle gevolgen vandien.

#### Kinderen verliezen ouders en grootouders

Het agressieve virus zal er ook voor zorgen dat heel wat kinderen één of meerdere ouders en grootouders verliezen. Zo komen er nog veel meer kinderen in situaties waarin zij geen familie meer

hebben die hen de nodige zorg en liefde kan bieden. Dat wilt zeggen dat nog veel meer kinderen onze steun zullen nodig hebben.

#### Allemaal samen tegen corona

Alle 136 landen waar SOS Kinderdorpen actief is, hebben zich gemobiliseerd om samen de mogelijke gevolgen van deze pandemie voor de meest kwetsbare kinderen en hun families te verzachten. Door samen te werken met medische partners, zodat medische zorg ook tot bij deze kinderen geraakt. Door in te zetten op het mee ter beschikking stellen van beschermingsmateriaal voor onze ploegen op het terrein, zodat ze er kunnen blijven zijn voor de meest kwetsbaren. En door er mee voor te zorgen dat de toevoer van zuiver water en voldoende voedsel gevrijwaard blijft als de familie hier tijdelijk niet meer voor kan zorgen.



Een SOS medewerker in El Salvador deelt voeding en hygiënekits uit aan één van de 1300 families die we er ondersteunen.

#### Noodhulp al in vele landen opgestart

Italië, Oostenrijk, El Salvador, Boznië-Herzegovina, China, Ethiopië, overal ter wereld zetten onze lokale teams extra steunprojecten op voor kinderen en families in moeilijkheden. Hiernaast zetten we alvast een aantal initiatieven op een rijtje.



Een sensibiliseringsessie in één van onze sociale centra in Marokko.



Kinderen uit één van onze kinderdorpen in Nepal leren hun handen wassen.



Een medische check-up voor de kinderen in onze kinderdorpen in Syrië.

#### Onze wereldwijde reactie op de coronacrisis

1. We treffen alle nodige maatregelen om de verspreiding van het coronavirus tegen te gaan en de veiligheid van de kinderen in onze zorg te verzekeren.
2. We engageren ons om de meest kwetsbare families extra te versterken, zodat ze niet uit elkaar vallen.
3. We versterken onze psychologische omkadering voor kinderen en zijn extra waakzaam wat betreft de effecten van de crisis op hun mentale gezondheid.
4. We verzekeren de toegang tot onderwijs, met onderwijs van thuis uit indien nodig.
5. We vechten voor de rechten van kinderen in kwetsbare families, die in tijden van crisis al te gauw vergeten worden.

Zorg er mee voor dat de kinderen in onze zorg en de meest kwetsbare families de coronacrisis doorkomen. Doe een gift op rekeningnummer BE17 3100 4034 5521 of via [www.sos-kinderdorpen.be](http://www.sos-kinderdorpen.be).



## ONDERTUSSEN BIJ SOS Kinderdorpen



### Eindelijk terug thuis!

De 115 kinderen uit ons SOS Kinderdorp in Lipa, de Filipijnen, mochten na drie weken eindelijk opnieuw naar huis. Omwille van de uitbarsting van de vulkaan Taal werden de kinderen en SOS moeders geëvacueerd naar ons kinderdorp in Manilla. *"De evacuatie was een hele onderneming, maar essentieel om de veiligheid van onze SOS families te kunnen garanderen"*, vertelt de directeur van het kinderdorp. Ondertussen is het gevaar gelukkig geweken en is iedereen terug veilig thuis.

### Broer en zus in de bres voor kinderen met minder geluk

Op een groot hart staat geen leeftijd. Dat bewijzen broer en zus Viktor en Iris. In plaats van cadeautjes te vragen voor hun verjaardag, organiseerden ze een inzamelingsactie voor SOS Kinderdorpen. Zo zamelden ze dit jaar 200 euro in voor kinderen die opgroeien in moeilijke familiesituaties. Prachtig gebaar!



### Een bijzonder geboortegeschenk

Kersverse ouders Hannelore en Maarten besloten om van de geboorte van hun dochter een extra positief moment te maken. *"Rosie heeft het geluk terecht te komen in een warm nest, en ook op materieel vlak zal ze niets tekort komen. In plaats van een geboortelijst of pamperrekening kozen we voor een sponsorpagina van SOS Kinderdorpen. Omdat kunnen opgroeien in een liefdevol gezin en familie van cruciaal belang is. En omdat we de vele projecten van SOS Kinderdorpen een warm hart toedragen."* Zo mobiliseerden ze ruim 60 mensen om een gift te doen voor onze projecten voor kinderen met minder geluk. *"We zijn blij dat we op deze manier samen met onze familie en vrienden bij konden dragen aan extra kansen voor kinderen in een kwetsbare positie."*

**Wil je ook graag je geluk van je huwelijk, geboorte of verjaardag delen met andere kinderen?**

**Creëer je sponsorpagina op [www.sos-kinderdorpen.be/geld-inzamelen-voor-kinderen-in-nood](http://www.sos-kinderdorpen.be/geld-inzamelen-voor-kinderen-in-nood).**



### 250 kinderen in Mexicaanse jungle groeien op in betere omstandigheden

Vier jaar geleden startten onze Mexicaanse collega's een project voor 177 families uit Guatemala die zich versholten in de Mexicaanse jungle. We zoeken samen naar manieren om de families te integreren in de gemeenschap en hun levensomstandigheden te verbeteren. We werken een structuur uit zodat pasgeboren baby's meteen ingeschreven worden in het register, zodat ze hun burgerrechten verwerven. We steunen de families in het organiseren van onderwijs, vechten samen met hen tegen ondervoeding en investeren in infrastructuur die drinkbaar water duurzaam beschikbaar maakt. Zo groeien vandaag 250 kinderen op in betere omstandigheden, met perspectieven op een mooie toekomst.

### We blijven vechten voor de meest kwetsbare kinderen in Syrië

Negen jaar na de start van de burgeroorlog blijven onze teams ter plekke vechten voor kinderen die er alleen voor staan in Syrië. *"Van 2016 tot 2019 vonden 150 kinderen een veilige schuilplaats in ons tijdelijk opvangcentrum in Tartous"*, vertelt Stijn Raes, projectcoördinator. *"132 onder hen zijn ondertussen herenigd met hun familie of vonden een nieuwe plek in één van onze SOS families. Voor 18 andere kinderen is de situatie bij hun familie nog niet stabiel genoeg voor een terugkeer naar huis."* Daarom blijven we ook hen nog een tijdje opvang bieden, tot we een duurzame oplossing voor hen vinden.

Deze vier kinderen werden na negen maanden eindelijk herenigd met hun ouders.



### Eindelijk toekomstperspectieven voor Abeba en haar kleindochter

Abeba is vandaag een gelukkige grootmoeder uit Ethiopië. Maar ze heeft een lange weg afgelegd om daar te geraken. *"Het leven is lang een strijd geweest. Met enkel een klein kruidenwinkeltje als inkomen leefden we van dag tot dag."* Net zoals 800 andere families, kon Abeba rekenen op de steun van SOS Kinderdorpen. Ze kreeg een microkrediet om haar bedrijfje uit te breiden en kon haar inkomen zo gevoelig verhogen. Zo heeft ze eindelijk voldoende inkomen om goed voor haar kleindochter te zorgen. *"Ik wil er voor zorgen dat ze haar grote droom kan waar maken: dokter worden."*



Wij geloven in de kracht van familie. Daarom nodigen we onze lezers uit om hier een verhaal te brengen van iemand die voor hen een wereld van verschil maakt.



## ODE AAN

### mijn pleeggezin

Ronny Mosuse weet maar al te goed wat het betekent om gescheiden van familie op te groeien. De zanger en SOS ambassadeur leefde drie jaar in een pleeggezin, samen met zijn zus.

*“Ik zal vijf jaar geweest zijn toen mijn jongere zus en ik in het pleeggezin terecht kwamen”, begint Ronny Mosuse zijn verhaal. “Maar eigenlijk is dat op een heel moeilijke manier begonnen en ook niet op een goede manier geëindigd. Toen ik ongeveer drie jaar was zaten mijn ouders in een vechtscheiding. Mijn vader, een Congolees, had tegen mijn moeder gezegd: “Het zijn ook mijn kinderen, ik neem ze mee terug naar Congo”. Dat zorgde bij mijn moeder natuurlijk voor veel angst. Ze heeft dan zelf de beslissing genomen om naar de rechtbank te stappen en ons onder het hoederecht van een jeugdrechter te plaatsen. Zo waren wij tenminste veilig. Haar enige wens was dat haar vijf kinderen altijd samen zouden blijven. Maar het ging helaas niet zoals zij dat wou.”*

*“De drie oudste jongens werden al snel in een tehuis ondergebracht, terwijl mijn jongste zus en ik nog thuis bleven. Er kwam dan regelmatig bezoek van een of andere sociale voorziening en op een keer moesten mijn zus en ik met die mevrouw mee. Ik weet nog goed dat ik in de auto de hele tijd vroeg “Gaan we dan nu naar mijn broers?” en dat die mevrouw altijd “Ja” antwoordde. Na een lange rit kwamen we aan in een woonwijk en zag ik mensen voor een huis staan glunderen. Toen ik nog eens vroeg of we naar mijn broers gingen zweeg de mevrouw. De mensen voor het huis stelden zich voor als moeke en vake, onze pleegouders. Mijn broers waren nergens te zien. Dat was voor mij een ommekeer in mijn leven. Vanaf dat moment vertrouwde ik lange tijd niemand meer, toch zeker geen volwassenen.”*

*“Mijn pleegouders waren superlieve mensen en ik woonde daar samen met mijn zus, een pleegbroer Bruno en een pleegzus Goedele. Er was een soort regelmaat die ik erg apprecieerde: ik stond op, ik ging naar school, er waren mensen die voor mij zorgden en die me graag zagen. Die gewoontes, dat patroon, dat zorgde voor mij voor rust. Al was er ook wel altijd de angst dat die regelmaat zou wegvallen.”*

Als Ronny nu terugkijkt, heeft hij wel een positief gevoel bij die periode. *“Als ze mij als kind de keuze hadden gelaten tussen een tehuis of mijn pleeggezin, dan zou ik voor het pleeggezin gekozen hebben. Dat weet ik heel zeker. In het tehuis was ik blij dat ik bij mijn broers was. We beleefden allerlei avonturen, maar dat was het zo ongeveer. Daar was ook weinig regelmaat in die zin dat er voortdurend werd gewisseld van opvoeders en begeleiders. In een gezin is er wel regelmaat.”*

Enkele jaren geleden ging Ronny nog eens op bezoek bij zijn pleegouders in Genk. *“Het deed hen deugd om van mij te horen dat ik het daar wel leuk had gevonden. Blijkbaar wisten zij dat helemaal niet, omdat ik me nooit echt had opengesteld. Ik liet me bijvoorbeeld wel knuffelen, maar ik knuffelde niet terug. Ik was dus nogal teruggetrokken en leefde heel erg in mijn eigen wereld. Maar ik denk wel dat ik daar gevormd ben, in dat gezin. Tijdens het gesprek met moeke en vake dacht ik dikwijls “Amai, ik lijk hard op vake.”*

Vanaf het moment dat Ronny niet meer thuis woonde had hij nog maar weinig contact met zijn mama. *“Je zou denken dat dat het moeilijkste is, de liefde van je mama die wegvalt. Maar ik heb dat nooit zo aangevoeld. Voor mij is die liefde nooit weggefallen. Ik wist dat mijn mama me heel graag zag. En het feit dat ze niet fysiek aanwezig was, maakte niet veel uit. In mijn hoofd en in mijn hart wist ik dat mijn familie mij graag zag. Ik heb ook heel warme herinneringen aan mijn mama. Ik wist dat iedereen mij graag zag: mijn pleegouders én mijn ouders.”*

Dit artikel verscheen oorspronkelijk in ‘Kleurrijk!’, het magazine van Pleegzorg Vlaanderen.

Wil jij ook een ode brengen aan iemand die jou kracht heeft gegeven? Laat het ons weten met een mailtje naar [michael@sos-kinderdorpen.be](mailto:michael@sos-kinderdorpen.be) of bel 02 538 57 38.

## WAAR ZIJN ZE NU?

### Arif:

Als kind ontvoerd door mensenhandelaars, vandaag uitgegroeid tot dokter.

“Ik heb zelf hulp gekregen toen ik helemaal niets had. Ik wil nu hetzelfde doen voor anderen.”

Arif was drie toen hij door mensenhandelaars in Bangladesh ontvoerd werd om verkocht te worden in India. De jongen slaagt erin om te ontsnappen in Mumbai en komt zo in een opvanghuis terecht. Uiteindelijk kruist hij SOS Kinderdorpen op zijn pad, die hem helpt om zijn ouders in Bangladesh op te sporen. Maar die bleken niet in staat om voor hem te zorgen.

Zo komt hij, na een lange omweg, terecht in ons SOS Kinderdorp in Dhaka, Bangladesh. *“Dat was voor mij de veiligste plek waar ik tot dan toe geleefd had,”* herinnert Arif zich. *“Eindelijk kon ik beginnen dromen van een mooie toekomst.”*

Beetje bij beetje bouwt Arif zijn zelfvertrouwen op en begint hij te dromen over wat hij later wil worden: dokter. *“Ik heb zelf hulp gekregen toen ik helemaal niets had. Ik wil nu hetzelfde doen voor anderen.”*

Ondertussen is Arif zowaar uitgegroeid tot orthopedist in het universitair ziekenhuis van Cairo in Egypte. In zijn vrije tijd doet hij vrijwilligerswerk in Pakistan en in een vluchtelingenkamp voor de Rohingya in Bangladesh.

Arif wil zich nog specialiseren tot chirurg en zijn eigen orthopedisch centrum oprichten, specifiek gericht op kwetsbare families. *“Ik ben van nul vertrokken om te worden wie ik vandaag ben. Ik heb heel veel geluk gehad om zover te geraken.”*





## IK STEUN

# “Ook na mijn leven zal ik bouwen aan een betere toekomst voor veel kinderen”

Wonja vertelt waarom ze ervoor koos om SOS Kinderdorpen een warm plekje te geven in haar testament.

Wonja (59 jaar) heeft heel haar leven met kinderen gewerkt. Ze weet als geen ander hoe belangrijk het is voor kinderen om op te groeien in een stabiele, liefdevolle omgeving. In 1999 ontdekt ze het werk van SOS Kinderdorpen via de kleuterschool waar ze les geeft. De klasjes steunden er samen een kind dat opgroeide in één van de kinderdorpen. *“Ik vond dat toen zo mooi, dat ik zelf ook SOS meter ben geworden.”*

*“Ik help graag anderen”, vertelt Wonja. “Mijn ouders waren heel gastvrije mensen. Ze hebben me geleerd dat als je iemand kan helpen, je dat altijd moet doen.”* Daarom besloot Wonja ook een stapje verder te gaan in haar engagement. *“Ik word binnenkort 60 jaar en ik heb geen erfgenamen. Daarom besloot ik om een deel van mijn bezittingen na te laten aan SOS Kinderdorpen. Veel mensen zijn verrast dat ik op mijn leeftijd al een testament opmaakte. Maar voor mij is het net belangrijk om dit te doen als ik nog jong en in vorm ben.”*

*“SOS Kinderdorpen heeft me hier ook goed in begeleid. Ze hielpen me om na te denken over details waar ik zelf niet aan gedacht zou hebben. Het is voor mij een geruststelling te weten dat alles met zorg behandeld zal worden. Zo kan ik ook na mijn leven nog bouwen aan een betere toekomst voor veel kinderen.”*

### Denk je ook na over een testament in het teken van kinderen?

Mail onze testamentbegeleider John Brillon via [john.brillon@sos-kinderdorpen.be](mailto:john.brillon@sos-kinderdorpen.be) of bel hem op het nummer 0495 26 63 84. Alle info op [www.sos-kinderdorpen.be/testament](http://www.sos-kinderdorpen.be/testament).



**SOS  
KINDERDORPEN**

SOS Kinderdorpen België vzw:  
Munthofstraat 40/1CD – 1060 Brussel  
[welcome@sos-kinderdorpen.be](mailto:welcome@sos-kinderdorpen.be) • [www.sos-kinderdorpen.be](http://www.sos-kinderdorpen.be)  
IBAN: BE17 3100 4034 5521 • BIC: BBRUBEBB